W uchwałach Kongresu czytamy m.in.:

W dzisiejszej Polsce siły lewicowe są rozbite i rozproszone. W ostatnich wyborach lewica jako siła społeczna i polityczna została zmarginalizowana. Nie jest to tylko wynik błędów popełnionych w kampanii wyborczej, ale przede wszystkim wynik wieloletniego odchodzenia sił społecznych i politycznych określających się jako lewicowe od zasad i wartości, które stanowią o lewicowości.
Reprezentanci lewicy w Sejmie akceptowali zmiany systemu społeczno-politycznego jakie wprowadziła realizacja „planu Balcerowicza". Lewica nie promowała zapisanej w naszej Konstytucji „społecznej gospodarki rynkowej" na wzór Skandynawi, a zgodziła się na neoliberalny kapitalizm.
Wprowadzenie neoliberalnego kapitalizmu w Polsce po 1990 roku doprowadziło do narastającego rozwarstwienia społecznego , udziałem polski stał się też trwający światowy kryzys systemu kapitalistycznego.
Społeczeństwo utraciła zaufanie do partii reprezentujących w Sejmie lewicę polityczną. Nie ma poczucia, że dotychczasowa lewica sejmowa reprezentowała interes społeczny. Polskiej lewicy grozi rozproszenie i marginalizacja. Elektorat lewicowy czuje się oszukany.
Polsce potrzebne jest porozumienie lewicy. Porozumienie takie oparte musi być na porozumieniu programowym powstałym w wyniku wspólnych, autentycznych dyskusji. Lewica musi przedstawić alternatywę dla obowiązującego neoliberalnego kapitalizmu i mocno uproszczonego pojęcia patriotyzmu, w imię którego manipuluje się ludźmi, strukturami państwowymi oraz historią.
Lewica musi zaproponować społeczeństwu swoją wizję Polski i świata.
Należy jasno określić negatywne zjawiska w gospodarce i życiu społecznym, definiować płynące stąd zagrożenia i wskazywać w jakim kierunku powinny być dokonywane zmiany.
Należy budować więzi społeczne i sojusz pokoleń.

Niektóre propozycje PPS do lewicowego programu zmian w systemie społeczno-gospodarczym Rzeczypospolitej Polskiej (hasłowo):

1. Dokonać zmian umożliwiających realizację zapisu konstytucyjnego „Rzeczypospolita Polska
Jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej" (Art.2). Należy zaczerpnąć wzory ze sprawdzonego w praktyce modelu skandynawskiego. Wyraża on kompromis pomiędzy indywidualizmem i wspólnotowością. Zakłada on silna pozycje państwa i łączy kapitalistyczny mechanizm rynkowy z programowa realizacją strategii bezpieczeństwa socjalnego.
2. Państwo realizujące zasady sprawiedliwości społecznej ma w pierwszym rządzie dbać o interesy klasy dominującej- klasy ludzi pracy. Ludzie pracy z rodzinami to ponad 90% społeczeństwa. Dobrobyt społeczeństwa powstaje z pracy, a kapitał ma znaczenie wtórne. Państwo ma bronić interesów pracujących i przeciwdziałać przekształcaniu społecznej gospodarki rynkowej w gospodarkę korporacyjną, która oznacza rządy oligarchii kapitałowych. Trzeba zapewnić równość praw, ochronę praw oraz warunki rozwoju wszystkich form własności. Dotyczy to zarówno własności indywidualnej czyli prywatnej jak i własności wspólnej

państwowej, komunalnej, spółdzielczej. Przez ostatnich 25 lat własność wspólna była doktrynalnie niszczona.

3. Globalny kryzys ekonomiczny i wynikające z niego osłabieni popytu na rynkach światowych powodują, że szans na rozwój gospodarki trzeba szukać w pobudzaniu popytu na rynku wewnętrznym, przede wszystkim na towary i usługi wytwarzane w kraju. Decydujące znaczenie będą mieli nabywcy o dochodach niskich i średnich, którzy tworzą 70- 80% popytu na krajowe towary. Trzeba promować wzrost dochodów niskich i średnich.
Produkcja wytwarzana w kraju i rozwój budownictwa mieszkaniowego zapewnią wykorzystanie polskiej pracy i kapitału. To także sposób na wzmocnienie i rozszerzenie rynku, zahamowanie odpływu kapitału ludzkiego za granicę oraz ograniczenie wzrostu zadłużenia . Dla nowej strategii gospodarczej konieczne jest opracowanie nowych instrumentów np. systemu ulg i zachęt inwestycyjnych i propracowniczych.

4. Polityczne i gospodarcze i inne związki Polski z zagranicą muszą służyć Polsce i Polakom. Przez minione 25 lat gospodarka Polski została przejęta w ogromnym stopniu przez międzynarodowy kapitał. Polska utraciła suwerenność ekonomiczną i pozostaje w kolonialnej zależności od zglobalizowanego międzynarodowego kapitału. Dalszy rozwój naszego kraju wymaga reindustrializacji i stopniowego odzyskiwania decydującego wpływu na sektor finansowy. W Unii Europejskiej musimy silnie wspierać nurt dążący do budowy Europy socjalnej, zamiast dotychczasowej Europy liberalnej.

Na arenie międzynarodowej musimy budować model bezpieczeństwa oparty o pokojowe współistnienie, a nie zbrojenia i budowanie napięć pomiędzy państwami.